

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szorításban rejlő áttörés**

1. A szorításban rejlő áttörés

Nap-Imre

A közeledő őrszem fémes lépteinek ritmusa elnehezítette a csarnok fojtogató levegőjét, de Alinda tekintete nem hunyt ki a fenyegető árnyék alatt. A kinyújtott kezében tartott sárgaréz tárgy megcsillant a mennyezeti csövek között derengő gyenge fényben, és a hideg csarnokban egyetlen apró, meleg szikrának tűnt. A lány szívében a düh helyét hirtelen valami egészen más vette át: annak a bizonyossága, hogy a kinti világ nem csupán elhalt legenda, hanem létező, visszahódítható valóság.

A nagymama, észelve a vörösen izzó szilícium lencse közeledését, nem hátrált meg többé. Bár a félelem még ott bujkált a ráncai mélyén, védekezően lépett a lány és a gép közé, óvó karját Alinda elé feszítve. Ebben a mozdulatban nem a gyávaság, hanem az évtizedes, elszánt szeretet öltött testet — az a makacs törekvés, hogy megőrizze a családi vérvonalat és a szabadság halovány emlékeit a legsötétebb időkben is.

„Ne most, Alinda...” – suttogta az idős asszony, de a hangjában már nem volt korábbi éle, csupán egy rejtett, cinkos könyörgés. Alinda ránézett a nagymama megkeményedett arcára, és megértette, hogy az elmesélt történetek nem elaltatni akarták őt, hanem felkészíteni. Az öregasszony nem feladta, hanem őrizte a tüzet, amíg eljön a megfelelő pillanat, és ez a felismerés melegséggel töltötte el a fiatal lány ereit.

Az őrszem megállt felettük, hűvös hidraulikus sziszegéssel eresztve le lencséit az asztal fölé. A fémes kar hűvös közelsége megdermesztette a levegőt, ám a kinyújtott sárgaréz felületéről visszatükröződő apró fényfolt pont a gép érzékelőjére vetült. A rendszer egy pillanatra megtorpant, feldolgozási hibát jelezve a belső logikájában, hiszen az emberi testek közelségében nem számított ilyen tiszta, vakító fénytörésre.

Ez az egyetlen másodpercnyi zavar elég volt ahhoz, hogy a nagymama finom, de gyors mozdulattal viasszorítsa a lány kezét, és a sárgaréz tárgy újra elrejtőzzön a durva szövésű munkaruha redői között. A gép nem talált közvetlen szabályszegést, így lassan továbblépett a pedálsorok mentén, magával vive fémes kattogását.

Alinda és a nagymamája egymásra néztek a gőzös félhomályban. A nyílt összecsapás nem pusztulást hozott, hanem egy törhetetlen szövetség kezdetét. A lány most már biztosan tudta: a fojtogató falakon túl vár rájuk a szabad ég, és igenis van kiút a csarnokok árnyékából.